

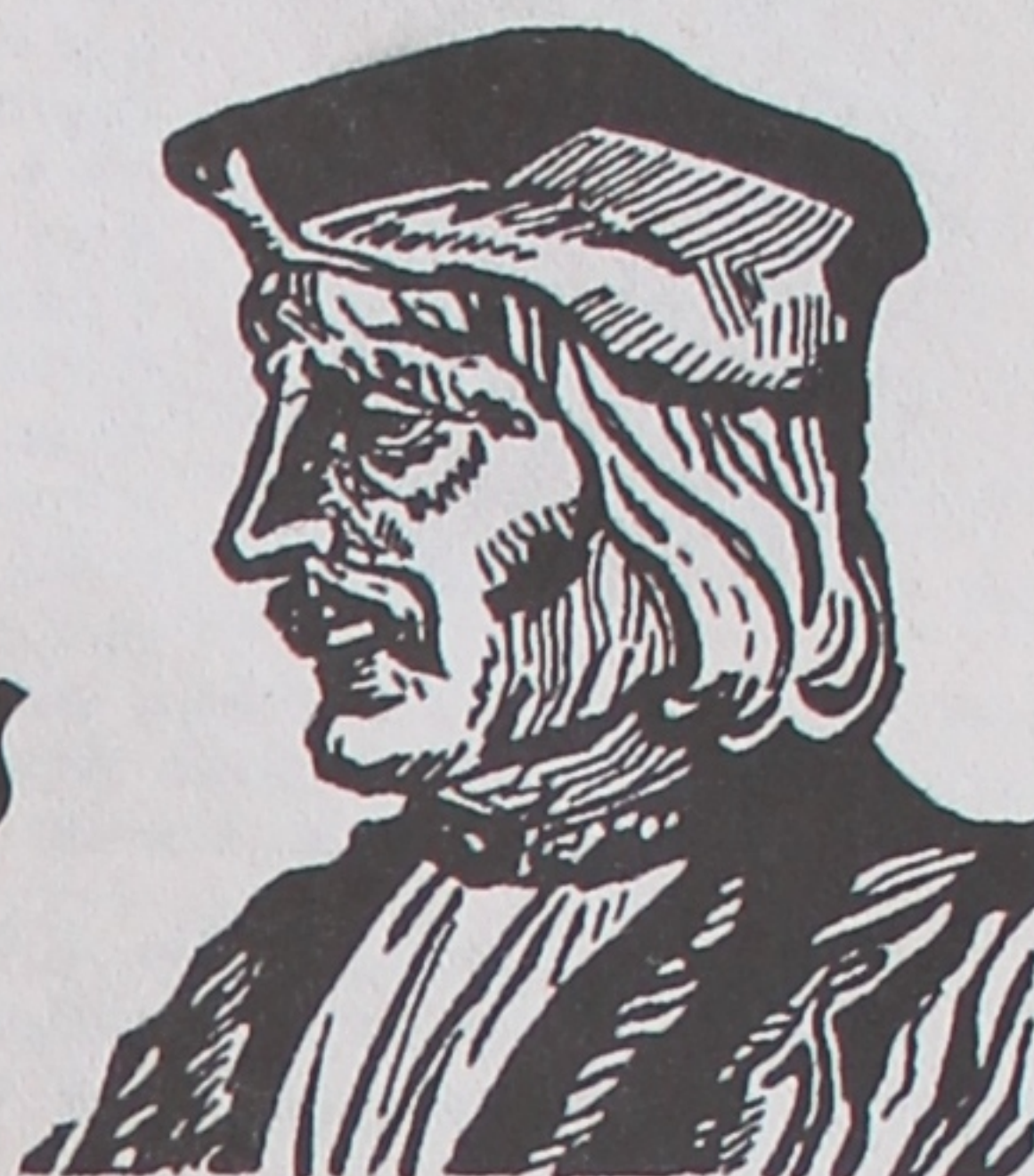

ЗАЎТРА – ТРАГІЧНЫ ЮБІЛЕЙ: 60 ГАДОЎ АД ПАЧАТКУ ВЯЛІКАЙ АЙЧЫННАЙ ВАЙНЫ

Успаміны ветэранаў чытайце на 2-й і 3-й стар.

ГАЗЕТА ГОМЕЛЬСКАГА ДЗЯРЖАЎНАГА УНІВЕРСІТЭТА ІМЯ ФРАНЦЫСКА СКАРЫНЫ

ГОМЕЛЬСКИ УНИВЕРСИТЕТ

№ 12 (1005)

ЧАЦВЕР, 21 чэрвеня 2001 г.

Газета заснавана ў верасні 1969 года

Выходзіць два разы ў месяц

Цана дагаворная

Григорий МИЛЬЧЕНКО,
участник ВОВ,
подполковник в отставке.

ОТШУМЕЛА ВОЙНА

*Отшумела война, отгремели бои,
Вдаль умчались суровые годы,
И сегодня, друзья, в эти летние дни
Вспомним мы боевые походы.*

*Вспомним юность свою,
Вспомним тех, кто в бою
С нами шел, кто упал, не поднялся,
Кто в суровом военном строю
Безымянным солдатом остался.*

*Вспомним всех матерей,
Вспомним их дочерей,
Что трудились, покоя не зная,
Не сложились от горя, растили детей,
Свято верили, нас дожидаясь.*

*В честь седых матерей,
Дорогих их детей,
Что ушли навсегда воевать,
Ветеранов седых,
Избежавших смертей,
Я прошу вас, товарищи, встать!*

Станислав ГАЛКОВСКИЙ,
студент 2-го курса
физического факультета

ПОСВЯЩАЕТСЯ 60-ЛЕТИЮ НАЧАЛА ВОЙНЫ

*Война – не катаклизм времен,
А глупость “львов” людского прайда.
Им хиросимский “шампиньон” –
Гарнир к “жаркому” Бухенвальда.*

*Я ходил по июньскому саду,
Старых яблонь – безмолвная твердь.
Их садили как будто награду
В те воронки, где рвалась смерть.*

*Тишина – дань погибшим героям,
Я потомок великих людей.
Эта гордость оправлена горем
И чужих, и своих лагерей.*

*Мирозданье – тончайшая штука,
Из амбиций рождается крах.
А тираны балдеют от “стука”,
Идеальное чувство здесь страх.*

*Но вы пели песни свободных,
Вам дарованы лучшие дни.
И есть смысл в победах народных –
Осознанье, что мы не одни.*

*Век истлел поминальным огарком,
Всенародная память как дым.
Седовласый старик перед парком
Все поет, как он был молодым.*

*Кто ушел, тем уже не вернуться,
Имена узнаем их из книг.
Голос твой, я успел оглянуться,
Но в ответ журавлиный лишь крик.*

*Колокольному звону – потеха,
Жизнь промчалась как в пелене.
Но отыщет далёкое это
“ЗДЕСЬ БЫЛ Я” на рейхстагской стене.*

Штогод па добрай традыцыі культурны цэнтр ГДУ наладжвае ў канцы навучальнага года свята ўшанавання пяцікурснікаў-выпускнікоў універсітэта, якія ў студэнцкія гады актыўна ўдзельнічалі ў мастацкай самадзейнасці, праявілі свае творчыя здольнасці ў шматлікіх конкурсах, фестывалях, на канцэртах. Гучаць у іх адрас цёплыя словы падзякі, уручаюцца памятныя прызы. У гэтай прыемнай цырымоніі прымае ўдзел і рэктар ГДУ.

НА ЗДЫМКУ: М.В.Селькін уручае падарунак за творчасць выдатніцы вучобы, выпускніцы факультэта фізічнай культуры Юліі Ларчанка.

Фота У.Чысіцка.

СЛОВА ДА ВЫПУСКНІКОЎ-2001

ВЫ – УЛАДАЛЬНІКІ ДЫПЛОМАЎ НОВАГА СТАГОДДЗЯ

Шаноўныя сябры!

У жыцці кожнага чалавека ёсць самыя памятныя даты і гады. У гэтым сэнсе пачатак новага XXI стагоддзя і трэцяга тысячагоддзя мае асаблівую адметнасць. Менавіта з ёй будзе звязана і ваша біяграфія. Сёлета больш за 1200 чалавек атрымаюць дыпламы нашага універсітэта. Звыш 800 маладых людзей дайшлі да дзяржаўных экзаменаў і абароны дыпломных работ, набываючы абраны спецыяльнасці на дзённы аддзяленні.

Для пераважнай большасці з вас гады вучобы ў вядучай вышэйшай навучальнай, навуковай і культурнай установе Беларускага Палесся праляцелі вельмі хутка. Аднак яны былі надзвычай насычанымі, плённымі і не забудуцца ніколі. У сценах ГДУ вы абагацілі сябе патрэбнымі ведамі, набылі новых надзейных сяброў, развілі свае здольнасці і таленты, павысілі спартыўнае майстэрства, набралі жыццёвага вопыту, заўважна пасталелі.

За гады вучобы многія юнакі і дзяўчаты знайшлі сапраўднае каханне, стварылі асабістыя сем'і, сталі руплівымі бацькамі.

Атрымаўшы дыплом аб вышэйшай адукацыі, кожны з вас будзе перажываць пачуццё глыбокага задавальнення і нескрываемай радасці. Адначасова вашы сэрцы кране лёгкі сум, бо надшоў час развітацца з усім тым, што за гады вучобы стала самым блізкім,

дарагім і незваротным. Нездарма ж студэнцкія гады лічаць самымі лепшымі і памятнымі ў жыцці.

Кожны з вас не павінен забываць сваю альма-матэр, падтрымліваць з ёю і з выкладчыкамі, якія дзяліліся са сваімі выхаванцамі прафесійнымі ведамі, цесную сувязь. Дзе б вы ні працавалі, імкніцеся самым добрым словам успамінаць наш універсітэт, прапагандаваць яго сярод будучых абітурыентаў.

Мы перакананы, што выпускнікі ГДУ на любым участку сваёй дзейнасці зарэкамендуецца сябе з найлепшага боку і аб іх на наш адрас будуць паступаць толькі добрыя водзвывы.

Паўсюдна і заўсёды прытрымлівайцеся цвёрдай жыццёвай пазіцыі. Сваімі ведамі і самаададанай працай імкніцеся памнажаць дабрабыт нашай Радзімы, умацоўваць суверэнітэт і незалежнасць Рэспублікі Беларусь. Не ўхіляйцеся ад сваіх грамадзянскіх абавязкаў. Мы ўпэўнены, што ў сёлетні вызначальны год кожны з вас 9 верасня прыйдзе на выбарчы ўчастак, каб вызначыцца і аддаць свой голас за дастойнага кандыдата ў Прэзідэнты нашай дзяржавы.

Шчаслівага вам шляху, маладыя спецыялісты 2001 года, у самастойнае працоўнае жыццё, моцнага здароўя, дабрабыту і здзяйснення самых запаветных мар!

РЭКТАРАТ, ПРАФКОМ СТУДЭНТАЎ.

Дзяржаўны экзамен, самы апошні ў студэнцкім жыцці пяцікурснікаў, падсумоўвае тыя веды па абранай спецыяльнасці, якія набываліся выпускнікамі за ўсе гады вучобы. Таму ён асабліва хвалюючы і адказны: дзяржкамісія правярае гацоўнасць маладых спецыялістаў да самастойнай працы.

НА ЗДЫМКУ: на выдатна вытрымала дзяржаўны экзамен студэнтка эканамічнага факультэта спецыяльнасці “Эканоміка і кіраванне на прадпрыемстве” Наталля Луцко.

Фота У.Чысіцка.

ЗАКЛЮЧАНЫ ДАГАВОР АБ СУПРАЦОЎНІЦТВЕ

У мінулым годзе Цэнтральны раён г.Гомеля і падмаскоўны г.Процвіна сталі пабрацімамі. Нядаўна адбыліся ўрачыстасці, прысвечаныя дню горада, які сёння з’яўляецца сапраўдным цэнтрам навукі, што вырас разам з будаўніцтвам буйнейшага ў свеце пратоннага паскаральніка. Па запрашэнню расіян ў іх прыняла ўдзел гомельская афіцыйная дэлегацыя, якую ўзначальваў кіраўнік адміністрацыі Цэнтральнага раёна І.Барадзінчык. У складзе дэлегацыі ў асноўным былі вучоныя г.Гомеля, і сярод іх прарэктар па навуковай рабоце нашага універсітэта доктар тэхнічных навук Д.Р.Лін і загадчык кафедры тэарэтычнай фізікі доктар фізіка-матэматычных навук М.В.Максіменка.

Кіраўнікі адміністрацыі Цэнтральнага раёна г.Гомеля і г.Процвіна падпісалі Дагавор аб дружбе і супрацоўніцтве паміж рэгіёнамі.

ДАВУЗАЎСКАЯ ПАДРХТОЎКА – ШТО ГЭТА ТАКОЕ?

Адміністрацыя Веткаўскага райвыканкама і наш універсітэт заключылі дагавор аб адкрыцці класаў філалагічнага, фізіка-матэматычнага, хіміка-біялагічнага, гістарычнага, географічнага профілю на базе СШ № 1 г.Ветки.

ГДУ будзе аказваць садапейнічанне школе ў метадычнай рабоце, складанні вучэбных планаў і праграм, бягучым кантролі ведаў вучняў, правядзенні выпускных экзаменаў, праводзіць цыкл лекцый па профільных прадметах навучання.

Лепшыя выпускнікі профільных класаў па рашэнню раённага аддзела адукацыі будуць накіроўвацца для працягвання адукацыі на выдзеленыя мэтавыя месцы для дадзенага раёна.

Плануецца правядзенне заняткаў па суботах. Навучанне – бясплатнае.

ВІНШУЕМ!

Рэктарат, грамадскія арганізацыі універсітэта, факультэт давузаўскай падрыхтоўкі і прафарыентацыі гарача віншуюць **КРАЎЧАНКУ** Юрыя Уладзіміравіча з выпадку прысваення яму **Прэзідыумам ВАК Беларусі** вучонага звання дацэнт па спецыяльнасці “Матэматыка”.

Фота У.Чысіцка.

Незабытае "У БОЙ ІШЛІ НЕ ДЗЕЛЯ СЛАВЫ..."

Колькі б гадоў не мінула з тых грозных 40-х, калі мірнае жыццё савецкіх людзей перарвала Вялікая Айчынная вайна, у памяці ўсіх, хто абараняў сваю Радзіму ад вераломнага фашысцкага ворага, яны застаюцца і па сённяшні дзень. Час бярэ сваё, і ўсё менш застаецца сярод нас ветэранаў, каму мы бязмежна абавязаны сённяшнім мірным жыццём. І тым больш каштоўнымі цяпер з'яўляюцца для нас іх успаміны пра тых

далёкія гады выпрабаванняў на мужнасць, стойкасць, гераізм. Універсітэцкая ветэранская арганізацыя налічвае 38 былых абаронцаў Айчынны. Напярэдадні 60-годдзя з дня пачатку Вялікай Айчыннай вайны кіраўніцтва ГДУ, прафсаюзна камітэт арганізавалі і правялі сустрэчу "за круглым сталом", у час якой яны дзяліліся сваімі ўспамінамі як і дзе сустрэлі тую страшную трагічную вестку ў чэрвені 1941-га, якімі франтавымі дарогамі прайшлі, каб заваяваць доўгачаканую перамогу. Многія з іх тады былі ў тым узросце, калі марылася аб далейшай вучобе, каханні... Але сустрэць світанак новага самастойнага жыцця пасля школьнага выпускнога вечара так і

не давалася. Яны апранулі салдацкія гімназцы, надзелі кірзовыя боты і сталі ў воінскі строй. Камусці давалася прайсці з баямі тысячы кіламетраў у "матухне-пяхоте", каму — граміць ворага з паветра, у складзе авіяцыі. Нялёгка было ім, цяпер ужо шчодро ўбеленым сівізной, прыгадваць той час, калі былі маладымі, поўнымі шчаслівых мар і надзей, а ўсё гэта было ўжо мёртва перакрэслена вайной. Пахмурнелі твары пры ўспамінах аб горкіх страхах баявых сяброў, і ажывалі, асвятляліся ўсмешкай пры расказах аб кур'ёзных выпадках на фронце (былі і яны), аб квітнеючым пераможным май 45-га. Іх апаведы мы прапануем увазе нашых чытачоў.

Аляксей Савельевіч КАЛУГІН, доктар медыцынскіх навук, прафесар кафедры фізіялогіі чалавека і жывёлін:

— Да вайны я служыў на румынскай граніцы, на рацэ Прут, у Малдавіі. 22 чэрвеня ў 2 гадзіны ночы начальнік пагранзастаны лейтэнант Вятчынкін аб'явіў вучэбную трывогу. Пасля яе многія з нас яшчэ не паспелі заснуць, як у 4 гадзіны раніцы на заставу абрынуўся шквал агню, насыпаліся бомбы. Мы апынуліся ў сапраўдным пекле. Схапіўшы зброю, пачалі адбіваць шалёныя атакі праціўніка. Я дзейнічаў у групе палітрука Цярэшчанкі. Паколькі з'яўляўся няштатным санінструктарам (на заставе не было фельдшара і ўрача), ледзь паспяваў непасрэдна пад агнём аказваць параненым медыцынскую дапамогу. У першы ж дзень баёў мы страцілі 10 байцоў, але працягвалі ўтрымліваць заставу ў сваіх руках, не адступаючы ні на крок. Дастаўляць параненых у санчасць не было магчымасці, заканчваліся медыкаменты, на заставе не было вады, а параненыя байцы прасілі піць. Сам я быў кантужаны, атрымаў лёгкае раненне, але працягваў рабіць неабходныя перавязкі байцам.

Удзельнікі "круглага стала" прынеслі з сабой на сустрэчу дакументальныя сведчанні Вялікай Айчыннай вайны — фотаальбомы, здымкі, якія вярнулі іх у баявую маладосць. На здымку (злева направа): М.П.Шкарбун, В.М.Рупін, В.І.Гурко, З.Е.Цімафеева, А.А.Косцікаў; стаяць: М.К.Глыбін, Р.С.Мільчанка, А.С.Фота У.ЧЫСЦІКА.

Тут, на граніцы, разам з баявымі сябрамі я прыняў баявое хрышчэнне. Мы не аддалі ворагу рубяж на пярэднім краі савецкай зямлі.

А наперадзе былі жорсткія баі за Каўказ, дзе ў жніўні 1942 г. полк, у якім я служыў, біўся з фашысцкай дывізіяй "Эдэльвейс", якая рвалася да горных перавалаў і далей да Чорнага мора. Тут было яшчэ больш цяжка, чым на граніцы: ваенныя дзеянні вяліся ў гарах на вышыні 4 км над узроўнем мора. У той час і з'явіўся ў маім франтавым дзённіку запіс: "Няхай нас натхніць вобраз вялікага Суворова і яго воінаў, якія штурмавалі Альпі!"

Аляксандр Аляксеевіч КОСЦІКАЎ, старшыня Савета ветэранаў Вялікай Айчыннай вайны, Узброеных Сіл і працы ГДУ, палкоўнік у адстаўцы:

— Мы, дзесяцікласнікі адной з сярэдніх школ г.Сталінграда, рыхтаваліся да выпускнога вечара. Але адбыцця яму не давалася: 22 чэрвеня мы пачулі выступленне па радыё наркама В.М.Молатава аб вераломным нападзе на нашу краіну фашысцкай Германіі. На наступны ж дзень з сябрамі-аднакласнікамі я адправіўся ў ваенкамат. Там нам паабяцалі адправіць у Растоўскае артылерыйскае вучылішча. Хутка мы былі ўжо там, здалі ўступныя экзамены. Правучыліся месяц, а калі нямецкія войскі прарвалі фронт пад г.Растовам, нас кінулі на яго абарону. У баі я быў паранены і трапіў у шпіталь у г.Баку. Пасля лячэння ў студзені 1942 года працягваў вучобу ў Тбіліскім артвучылішчы. Быў залічаны ў 44-ю мінамётную брыгаду, якую адправілі ў г.Гудэрмес на рацэ Церак.

Ваяваць давалася ў 10-й артылерыйскай дывізіі на Браншчыне, потым была перадава па Віцебскам. З баямі вызваляў Літву, Усходнюю Прусію, дзе і закончыў вайну.

Рыгор Сямёнавіч МІЛЬЧАНКА, падпалкоўнік у адстаўцы:

— У чэрвені 1941 года я быў курсантам Адэскага артылерыйскага вучылішча, рыхтаваўся да здачы экзаменаў. Першым з іх па раскладу была "Нямецкая мова". Калі аб'явілі аб пачатку вайны, экзамены ў вучылішчы адмянілі, падпісалі загад аб прысваенні нам, курсантам, звання лейтэнанта.

Адна з кніг рамана-эпапеі А.Чакоўскага "Блакада" носіць назву "Лужскі абарончы рубяж". Менавіта туды, пад

Лугу, што каля Ленінграда, мяне, новаспечанага камандзіра ўзвода, які атрымаў у распараджэнне асабовы састаў і ваенную тэхніку, і накіравалі. На гэтым рубяжы мы сустрэлі ворага. Наша дальнабойная артылерыя дакладна наносіла ўдары па праціўніку. 40 дзён трымалі мы немцаў пад Лугай, але яны абышлі нас, замкнулі кальцо і Ленінград аказаўся ў блакадзе. Нам давалася з баямі выходзіць з акружэння.

Вораг бамбіў Ленінград, стараючыся трапіць на яго цэнтральныя вуліцы, у будынкі — помнікі архітэктуры. Батарэя, якой я камандаваў, атрымала загад знішчыць варожую агнявую кропку, якая абстрэльвала Дварцовую плошчу. Заданне мы выканалі.

Пасля зняцця блакады горада на Няве давалася быць удзельнікам баёў за Прыбалтыку, Польшчу, а вайну закончыў у Берліне.

Віктар Міхайлавіч РУПІН, маёр у адстаўцы:

— Толькі што скончана вучоба ў дзесяцігодцы г.Каменска Растоўскай вобласці. І раптам — страшэнная вестка аб вайне. А я так марыў вучыцца далей у Растоўскім інстытуце чыгуначнага транспарту.

Бацька пайшоў на фронт, і мне, юнаку, які не дасягнуў яшчэ прызыўнога ўзросту, хацелася ваяваць разам з ім. З наіўнасцю думаў, што змагу яго адшукаць. Удваіх з сябрам падаліся ў Усход. Па дарозе сустрэлі студэнтаў з г.Ленінграда, і ўжо разам з імі дабраліся на цягніку да Каспія. А адтуль мы трапілі ў г.Алма-Ату, дзе было шмат эвакуіраваных, у тым ліку і студэнтаў з розных ВНУ краіны. Я быў залічаны на першы курс Маскоўскага авіяцыйнага інстытута. Тут аб вайне мала што нагадвала: не было абавязковага зацягнення, артабстрэлаў, бамбёжак... Толькі горкай рэаліяй былі хлебныя карткі, якія выдалі і мне. Я жыў у інтэрнаце, днём працаваў на хлебазаводзе, а вечарам займаўся ў інстытуце.

У студзені 1943 года быў прызваны ў рады Чырвонай Арміі. Трапіў у 94-ю гвардзейскую стралковую дывізію, якая ваявала пад Сталінградам. Першае баявое хрышчэнне адбылося пры вызваленні г.Белгарада. Потым ваяваў у зенітна-артылерыйскай дывізіі, быў наводчыкам зенітнай гарматы. З баямі прайшоў ад Украіны, Малдавіі праз Румынію да Аўстрыі, Венгрыі і Чэхаславакіі. Пераможны май 45-га сустрэў у г.Празе.

Мікалай Пятровіч ШКАРБУН, палкоўнік у адстаўцы:

— Вайна застала мяне ў в.Хлебардаўка, што ў Данецкай вобласці. Калі ў першыя яе месяцы пачалі арганізоўвацца брыгады для ўзвядзення абарончых збудаванняў, я, учарашні дзесяцікласнік, аказаўся ў ліку тых, хто ўзяў у рукі рыдлёўку. Напрацягу двух месяцаў капалі супрацьтанкавыя рвы, акопы. Калі вораг быў ужо на подступах да Данбаса, пачалася мабілізацыя ў Чырвоную Армію тых, хто яшчэ не пайшоў на фронт. У рады абаронцаў трапіў і я, а 9 кастрычніка 1941 года прыняў сваё баявое хрышчэнне, калі немцы прарвалі фронт у раёне г.Мелітопаля. У баях пад Растовам атрымаў і першую сваю баявую ўзнагароду — медаль "За баявыя заслугі". Адсюль у складзе "матухны-пяхоты" разам з баявымі таварышамі дайшоў да ракі Днепр, які фарсіравалі ў раёне Багучара. Затым былі Сталінград, фарсіраванне Волгі, у час якога страціў вельмі шмат сваіх сяброў-аднапалчан. Са Сталінградскага трапіў на Цэнтральны фронт, на Арлоўска-Курскую дугу. У маёй воінскай біяграфіі былі яшчэ Беларускі, Паўднёвы, Паўднёва-Заходні, Данскі франты. Перамогу сустрэў пад Кенігсбергам.

Мікалай Кліменцьевіч ГЛЫБІН:

— Вайну я сустрэў у г.Гомелі. Праз некалькі тыдняў пасля яе пачатку многіх 18-гадовых юнакоў, сярод якіх быў і я, склікалі на стадыёне "Лакаматыву". Адтуль мы пехатою на працягу месяца ішлі праз рускія гарады Бранск, Арлоў, Белгарад да г.Рыльска, дзе нас размеркавалі. Я трапіў у школу сувязі, атрымаў там спецыяльнасць радыётэлеграфіста. Потым — зноў новы паход да г.Рцішчава, на гэты раз са зброяй: вінтоўка са штыком, але без патронаў.

Вельмі складаная апэратыўная абстаноўка была ў той час пад Ленінградам. Нас пагрузілі ў эшалон і адправілі туды ў якасці рэзерву, каб пры неабходнасці кінуць на падмогу нашым войскам у раён прарыву немцаў. Аднак наша дапамога не спатрэбілася, і нас павезлі на перафарміраванне на Урал. Я трапіў у артылерыю галоўнага камандавання, на Калінінскі фронт, які стаяў у абароне. Пасля лячэння ў шпіталі быў адпраўлены ў пяхоту, якая праследавала адступаючых фашыстаў. Тут, нарэшце, спатрэбіліся атрыманыя мной веды радыста. Вай-

ну закончыў у Кенігсбергу.

Зоя Емяльянаўна ЦІМАФЕЕВА:

— Вайна застала мяне ў г.Гомелі. Мой муж, кадравы ваенны, з першых яе дзён пайшоў на фронт. А калі даведлася, што пры філармоніі ствараецца канцэртная брыгада для выступлення перад байцамі Чырвонай Арміі на перадавой, запісалася туды. Выпадкова гэтак не было — да вайны я была актыўнай удзельніцай мастацкай самадзейнасці. Узначальваў канцэртную брыгаду вядомы беларускі кампазітар І.Любан. У машыну-палутарку грузіўся акцёрскі рэквізіт, музычныя інструменты, а самі артысты на невялічкім аўтобусе ехалі на перадавую. Перад намі стаяла задача ўздымаць дух байцоў, усяляць веру ў перамогу над ворагам палымянымі радкамі вершаў, адаграваць салдацкія сэрцы задушэнай песняй.

Калі вораг ужо падступаў да горада, мы эвакуіраваліся з канцэртнай брыгадай пад Варонеж. Там яе расфарміравалі. Я змяніла свой канцэртны касцюм на белы халат санітаркі шпіталю ў г.Тамбове. У лёгкай сукеначцы, тупельках ужо халоднай восенню бегала туды, каб даглядаць параненых байцоў, мыць бялізну, акрываўленыя бінты. З наступленнем на Цэнтральным фронце шпіталь эвакуіравалі на Урал. Калі прыбывалі санітарныя эшалоны, увесь персанал — ад урача да санітаркі не спалі па некалькі начэй, пераносычы параненых. Кроў, пакуты, смерць — усё давалася пабачыць на ўласныя вочы.

Уладзімір Іванавіч ГУРКО, падпалкоўнік у адстаўцы:

— У студзені 1941 г. я стаў курсантам Ташкенскай ваенна-авіяцыйнай школы стралкоў-бамбардзіраў. Да 22 чэрвеня мы паспелі прайсці трэцюю частку вучэбнай праграмы і толькі прыступілі да практычных палётаў. Раніцай 23 чэрвеня асабовы састаў школы пастроілі на плацу, дзе было аб'яўлена аб нападзе немцаў на нашу краіну. Начальнік школы папярэдзіў нас, каб ніхто не пісаў рапартаў з просьбай аб адпраўцы на фронт. "Радзіма ведае, калі вас паклікаць", — дадаў ён.

Выпуск са школы адбыўся ў жніўні 1942 г., але не на фронт, як мы спадзяваліся. Нас накіравалі на далейшую вучобу ў Вышэйшую школу штурманаў і лётчыкаў дальняй авіяцыі ў г.Мары, дзе мы асвойвалі самалёт ІЛ-4 — дальні бамбардзіроўшчык.

У лістападзе 1943 года ў складзе экіпажа мяне накіравалі на фронт у баявы полк, які базіраваўся на аэрадроме Сталіна (цяпер Данецк). Пачалося маё франтавое жыццё. Вылеты рабілі толькі ноччу, адзіночнымі экіпажамі. Бамбілі намечаныя цэлі ў глыбокім тыле праціўніка.

У час баявых вылетаў наносілі ўдары з паветра пры вызваленні Крыма, гарадоў Севастопалю, Кішынёва і Ясы, удзельнічалі ў прарыве блакады Ленінграда, пры ўзяцці Кенігсберга, вызваленні Беларусі, Прыбалтыкі, Польшчы, Румыніі, Венгрыі і Германіі. Мой апошні баявы вылет адбыўся ў ноч з 29 на 30 красавіка 1945 года над Берлінам.

P.S. Пасля таго, як прагучаў апошні расказ ветэрана і быў выключаны магнітафон, удзельніца "круглага стала" чакаў прыемны сорпрыз, які падрыхтаваў прафком універсітэта: частаванне "франтавымі" 100-грамамі, праўда, салдацкая каша была заменена бутэрбродамі.

Успаміны запісала Т.ДУБЯК.

I МУЖНАСЦЬ БЫЛА НАШАЙ ЗБРОЯЙ

У першы дзень пасля вераломнага нападу гітлераўскіх фашыстаў на нашу Радзіму я знаходзіўся ў інтэрнаце запалкавай фабрыкі "Хвала Рэвалюцыі" г.Навазыбкава. Нечаканая вестка цяжкім камнем легла на нашы сэрцы. Кожнага з нас ахапіла пачуццё не толькі сапраўднага перападоху за сваю будучыню, але імкненне ўсім як адзін стаць на абарону Айчыны.

Памятаю, як мяне, ўжо 18-гадовым юнаком, выклікалі ў ваенкават і абавязалі па ўказаных адрасах разнесці каля сотні павестак прызыўнікам. А назаўтра мы ўсе ўжо былі ў зборы. Пасля прыкладна 1,5-месячнай ваеннай падрыхтоўкі нас адправілі на фронт.

Маё баявое хрышчэнне адбылося пад Смаленскам. Вораг тады шалёна імкнуўся на Маскву. Гэта былі вельмі суровыя і цяжкія дні і ночы. Узгадваеш аб іх сапраўды са слязьмі на вачах. Таму мне лепш хочацца расказаць пра наступальныя аперацыі савецкіх войскаў. Асабліва запам'яталася Яска-Кішынёўская. У цяжкіх крывапралітных бітвах была вызвалена ад акупантаў братняя Украіна. Савецкія войскі фарсіравалі Днестр і ўступілі на тэрыторыю Малдавіі.

Вызваленне Малдавіі вялося таксама пры моцным супраціўленні гітлераўцаў. Даводзілася весці баі амаль за кожным населеным пунктам. Да сярэдзіны 1944 года вызваленне Малдавіі ішло да завяршэння. Надзейна акружыўшы Кішынёўскі выступ, войскі 2 Украінскага фронту маршала Маліноўскага 20 жніўня ў 5 гадзін раніцы пайшлі ў найвялікшае па свайму размаху наступленне. Трое сутак наша авіяцыя цэлымі эскадрыллямі "апрацоўвала" надзейна ўмацаваны Яскі рубж. З яе дапамогай, а таксама сіламі артылерыі і танкаў вораг быў разбіты.

Пасля Яска-Кішынёўскай аперацыі капітулявала Румынія — сатэліт Германіі. Цэлыя палкі румынскай арміі ішлі здавацца ў палон нашым войскам. Вораг хутка адступаў і не здолеў утрымаць плаешскую нафту.

У наступальных аперацыях я змагаўся ў складзе 92 палка, удзельнічаў у вызваленні Румыніі, Венгрыі і Аўстрыі. За ўдзел у баях за вызваленне Будапешта і Вены маю баявыя ўзнагароды. Акрамя таго ўсяму асабоваму саставу нашага палка тады была аб'яўлена

падзяка Галоўнакамандуючага.

Нельга не расказаць аб адным трагічным выпадку. Значныя страты былі ў нашых суседніх 203, 243 дывізіях і ў 135 танкавай брыгадзе. Апошняя пазбавілася танка Т-44232, у якім акрамя няпоўнага экіпажа, знаходзіліся два намеснікі камандзіраў батальёнаў па палітычнай частцы 610 стралковага палка і 203 стралковай дывізіі Героі Савецкага Саюза старшы лейтэнант Г.І.Карнеў і капітан І.Т.Шыкуноў. Гэта баявая машына, вадзіцелем якой быў старшыня К.П.Мітрафанаў, падтрымлівала наступленне пехацінцаў. Ім было загадана прарваць кальцо акружэння ў ноч з 20 на 21 мая. Праследуючы гітлераўцаў, яна ўзяла крута ўправа, сарвалася з абрывістага берага і ўпала ў рэчку. Усе, хто знаходзіўся ў танку, загінулі.

Толькі праз чвэрць стагоддзя гэты танк быў выцягнуты з Днястра і як сімвал славы ўстаноўлены на кургане, на якім у час вайны знаходзіўся назіральны пункт камандзіраў 203 стралковай дывізіі і 135 танкавай брыгады. У падножжы кургана ва ўрачыста-жалобнай абстаноўцы былі спущаны ў магілу астанкі герояў.

Некалькі пазней таксама было праведзена перазахаванне адважнай лётчыцы М.І.Кулькінай. Яна лятала на знішчальніку "Вызвалены Данбас" і 21 мая 1944 г. была збіта ў няроўнай паветранай сутычцы з фашысцкімі асамі. Мне асабіста давялося быць сведкай перазахавання Героі Вялікай Айчыннай вайны, і перакананы, што іх імёны назаўжды застануцца ў памяці ўдзячных нашчадкаў.

М.МАРЧАНКА,
удзельнік Вялікай
Айчыннай вайны.

У ПРАФКОМЕ

ПРАЙШЛА ПЕРАРЭГІСТРАЦЫЯ

На чарговым пасяджэнні прафсаюзнага камітэта ГДУ разгледжана пытанне аб ходзе перарэгістрацыі членаў прафсаюза на факультэтах і ў структурных падраздзяленнях. Заслуханы справаздачы старшынь прафбюро, як праведзена гэтая работа ва ўзначальва-

емых імі арганізацыях. Адзначана, што ў большасці з іх перарэгістрацыя праведзена дакладна, у належны тэрмін.

На сённяшні дзень у калектыве ўніверсітэта налічваецца 1334 работнікі, 20 з якіх не пажадалі заставацца членамі прафсаюза.

Аб'ява ТЭРМІНОВА АБНАВІЦЕ ДАВЕДКІ

Работнікам ўніверсітэта, якія стаяць на чарзе на атрыманне жылля, неабходна абнавіць усе патрэбныя даведкі да 27 чэрвеня г.г., у адваротным выпадку яны будуць зняты з уліку на паляпшэнне жыллёвых умоў.

Даведкі неабходна прынесці ў пакой 4-21 галоўнага корпуса, тел. 57-35-86.

М.ФЯДОСЕНКА,
старшыня жыллёва-бытавой
камісіі прафкома ГДУ.

XIII з'езд Саюза беларускіх пісьменнікаў вачыма ўдзельніка ЧОРТАЎ ТУЗІН У ДАРУНАК ПРЫГОЖАМУ ПІСЬМЕНСТВУ

Пісьменніцкі з'езд заўсёды быў падзеяй розгаласнай, прыкметнай. Меўся стаць такім і чарговы, трынаццаты, няхай сабе ў межах самога літаратурнага асяродку. Аднак ці стаў? Як факт найноўшай літаратурнай гісторыі — безумоўна: заўважаны сродкамі масавай інфармацыі, ушанаваны прэзідэнцкім прывітаннем, уганараваны прысутнасцю высокіх службовых асобаў на чале з віцэ-прэм'ерам і міністрам культуры. Сціслая хроніка гэтай падзеі, адлюстраваная найперш у "лімаўскай" справаздачы ("Літаратура і мастацтва", 2001, 1 чэрвеня), напэўна, вядомая зацікаўленаму чытачу, і ці варта паўтарацца, калі чытач незацікаўлены застанецца абыякавым нават да гэтых таропкіх радкоў. Куды больш сутнасным уяўляецца эмацыйнае дачыненне да агульнай творчай справы: і таму, што адоленне прасторавай адлегласці паміж Гомелем і сталіцай спрыяе пэўнай абвостранасці ўяўленняў у правінцыйнай стрыманасці гошчы, які ў мэтанакіраванай рашучасці гаспадароў шукае сведчанняў нейкае патаемнае, сакральнае справы, што мусіць рабіць нароўні з астатнімі; і таму, што не арганізацыйны разлік, а духоўны іспыт спараджае пачуццё творчай еднасці, якая не ведае абмежаванняў рэгламенту і працэдур. Нарэшце, яшчэ і таму, што менавіта там, на донцы неспазнанай чалавечай душы, месціцца штосьці першародна-генетычнае, прымушаючы з насцярожайнай пачцівасцю ставіцца да магічнай лічбы "13" і ўжо з гэтай прычыны надаваць ёй дзейную моц. Як тут не прыгадаць... хворы зуб былога старшыні Саюза Уладзіміра Някляева, які, паводле ўласнага прызнання, ратаваў гэты зуб ледзь не да пачатку з'езду, ахвяруючы сном, спакоем і кватэрамі двух народных пісьменнікаў Беларусі, падтопленых у адсутнасць спакутаванага зубным болям суседа зверху, і ўсё ж, не вытрываўшы, развітаўся з ім амаль напружана свайго выступу перад пісьменніцкай грамадой, каб потым з трыбуны спаслацца на вопыт некаторых цывілізаваных краінаў, што ўвогуле лічаць за

лепшае з чортавым тузінам не знацца.

Літаратурны клопат, відаць, справа іншая, бо з часоў доктара Фаўста і ажно да аратаў беларускай Лысай Гары, векапомна ўслаўленай Ведзьмаком Лысагорскім, стасункі з чортам былі непрыемнай непазбежнасцю творчага працэсу, пагрэбаваўшы якім можна прыйсці да высновы, што і XIII з'езд Саюза пісьменнікаў нібыта і не было... Літаратарам не знайшлося месца (ці сродкаў у саміх творцаў) у якой-небудзь зале новага Палаца Рэспублікі, аднак яны шчыльна туліліся адзін да аднаго ў невялікай, але роднай зале Дома літаратара, сілкуючыся яе ахоўнай аўрай, арэндаванай у новых гаспадароў маёмасці. Праза пытанню, далёкая ад мастацкай і апраўданая хіба імкненнем захаваць сам Саюз як творчае аб'яднанне, нават дала падставы некаторым ветэранам гэтых мерапрыемстваў назваць яго самым нецікавым з 1949 года.

Саюз захаваўся і ўжо ў першым туры галасавання набыў новага Старшыню, якой упершыню стала жанчына — прадстаўніца гістарычнай плыні нацыянальнага прыгожага пісьменства Вольга Іпавава, якая не так даўно гасцявала ў студэнтаў і выкладчыкаў філалагічнага факультэта нашага ўніверсітэта. У спаборніцтве за галоўную пасаду яна перамагла нашага земляка і частага гошця гамяльчанаў (падтрыманна Іванам Пятровічам Шамякіным) паэта Міколу Мятліцкага — летапісца згубленых Чарнобылем вёсак, і найперш — яго роднага Бабчына, што на век застаўся за калючым дротам ЗОНЫ. Дарэчы, яе удадарны прасцяг можа і не ведаць радыеактыўных межаў, пра што слухана нагадаў на з'ездзе Васіль Быкаў, прамоў якога, прысвечаную самакаштоўнасці індывідуальнай свабоды як падмурку свабоды калектыўнай, па даручэнні нашага патрыярха зачытаў Генадзь Бураўкін. Пагаршэнне здароўя перашкодзіла Васілю Уладзіміравічу наведваць Мінск, аднак яго нябачная прысутнасць адчувалася вельмі моцна і, бадай, адыг-

рала вырашальную ролю ў выбарах кіраўніка, рэкамендванага ў быкаўскай тэлефанаграме з Германіі.

Зрэшты, знаўцы чалавечай душы ў справах жыццёвых, будзённых — відовішча надзвычай цікавае і павучальнае. Высокае памкненне духу, апекаванае амаль міфічнай — для большасці чытачоў — прысутнасцю жывога аўтара-чалавека за радком твора, выпрабаванне тут з бязлітаснасцю жыццёвага назірання, якое часцей за ўсё не ведае пераноснага значэння паводзінаў і ўчынкаў. Але як цешыць і абнадзейвае прысутнасць у творчай грамадзе людзей, якія сведчаць непадзельнасць Слова і Справы. Здаецца, Саюз патрэбны ўжо толькі дзеля таго, каб адчуць выратавальны магнетызм іх асобаў, якіх крыўдна меншае з кожным годам, і не толькі на абшарах літаратуры. Свята — у магчымасці натхніцца ўзнёсласцю Анатоля Клышкі, стваральніка лепшага беларускага буквара. Асалода — адчуць мудрую шляхетнасць Янкі Брыля, які, пакідаючы аўтограф, можа незнарок заўважыць, што пярэ, прапанаванае яму дзеля гэтай немудрагелістай справы, крэмзе паперу, дрэнна піша, і праз бяскрыўдную, міжвольную заўвагу ператварыць імгненне драбязу ў досвед нястомнай мастакоўскай душы. Менавіта ў гэтым, нявыказаным, але здзейсненым, пераможна шчыруе "эфемерыя" — дух, якім адеку сілкавалася прыгожае пісьменства.

Ён жывы. Ён надае супольцы літаратараў адпаведны кшталт і часам адгукаецца звычайным голасам Анатоля Сыса, які вылучае самога Анатоля Сыса кандыдатам на пасаду Старшыні Саюза, каб праверыць свой "рэйтінг". Зрэшты, хіба не такой спакусаю калісьці ўдасцаль паласаваўся Вядзьмак Лысагорскі? І ці не мроіцца яго знаёмае (і невядомае!) аблічча ў чортавым тузіне апошняга з'езду? Калі так — значыць, і "час, век, эпоха" пісьменніцкага Саюза далёка не скончаныя.

Іван АФАНАСЬЕУ,
дацэнт кафедры рускай
літаратуры, член Саюза
беларускіх пісьменнікаў.

"АРОЛ ЗАСТАЕЦА АРЛОМ"

У актавай зале вучэбна-метадычнага цэнтара г.Гомеля адбылася сустрэча студэнтаў, выкладчыкаў ГДУ, вучняў школ горада і проста аматараў паэзіі і аўтарскай песні з народным паэтам Беларусі Рыгорам Барадуліным і вядомым бардам Алесем Камоцкім. Гэтую незабыўную для гамяльчан сустрэчу арганізаваў маладзёжны цэнтр "Гарт".

Рыгора Барадуліна мы ведаем як аўтара шматлікіх паэтычных зборнікаў ("Маладзік над стэпам", "Нагбом", "Неруш", "Адам і Ева" і інш.), як публіцыста і перакладчыка, а бард Алесь Камоцкі знаёмы аматарам беларускай аўтарскай песні больш за 15 гадоў.

Не першы год яны творча супрацоўнічаюць разам і вынікам іх плённай дзейнасці на цяперашні час з'яўляюцца шмат песень, рамансаў, некалькіх музычных праграм, кампакт-дыск "Псалмы". Алесь праспяваў урывак з праграмы "Біблейскія балады", напісаныя на вершы Р.Барадуліна. Яны звернуты да вечнай тэмы: тэмы выратавання чалавечай душы праз Хрыста. Песні прываблілі сваёй магічнасцю і душэўным замілаваннем. Пасля такога лірычна-музычнага ўступу да ўдзельнікаў сустрэчы звярнуўся Р.Барадулін. Ён неаднаразова наведваў Гомель і заўсёды ў паэта заставаўся ад яго добрыя ўспаміны і ўражанні. На творчай сустрэчы паэт чытаў уласныя вершы на рэлігійную, сацыяльна-палітычную тэмы, аб адраджэнні Бацькаўшчыны і, канешне, аб каханні. Неадрама кажуць, што паэт — гэта пасланец Бога на зямлі. Менавіта паэту дадзена магчымасць зазірнуць у таямніцы свету, паглядзець навокал асобным, мудрым позіркам. Афарызмы Р.Барадуліна могуць пацвердзіць гэтыя словы:

"Старасць — гэта маладосць, якая сябе гукае" і інш.

Прыхільнікі творчасці паэта ўпэўніліся ў таленце Р.Барадуліна-перакладчыка. Сведчанне таму — санеты Шэкспіра, адзін з вершаў Кіплінга, які Р.Барадулін чытаў нават перад англійскай публікай у Лондане.

Музычная беларуская традыцыя ведае няшмат уласных выдатных рамансаў, за выключэннем "Зоркі Венеры" на словы М.Багдановіча. Але відавочна, што такія самаадданыя творцы беларускай культуры, як Р.Барадулін і А.Камоцкі хутка змяняць такое становішча. У вершанні апошняга і прагучалі рамансы на вершы паэта, што надало абстаноўцы ў зале яшчэ больш утульнасці, гасціннасці, пшчоты. Гледачы не толькі зачаравана слухалі паэта і барда, але і прымалі ўдзел у віктарыне на лепшае пытанне да іх. Гэты працэс набыў нават азартны характар, калі пераможцы гошці паабяцалі падарунак — свой кампакт-дыск. Яго здолела атрымаць дацэнт кафедры беларускай літаратуры нашага ўніверсітэта В.К.Шынкарэнка.

Напрыканцы сустрэчы Р.Барадулін прачытаў свае гумарыстычныя вершы. На гэтай вячэрай ноце вечарына скончылася. Але не скончылася наша знаёмства з паэтам — мудрым чалавекам "з белаю барадой", а таксама з бардам Беларусі А.Камоцкім, чыя гітара яшчэ падарыць шмат новых дыханняў паэтычным радкам Р.Барадуліна. Цудоўна, што ёсць на беларускай зямлі свае песняры. Няхай арлы застаюцца арламі!

Тацияна ЦЕЛЯХОВІЧ,
студэнтка гр. РБ-33 філалагічнага
факультэта.

ПАДАРУНАК НЯМЕЦКАГА МАТЭМАТЫКА

Звыш 500 кніг па алгебры і тэорыі лічбай, каля 3000 адбіткаў навуковых публікацый на англійскай мове — такі падарунак атрыманы нашым універсітэтам ад нямецкага прафесара Вольфганга Гашуца з г.Кіля.

Імя гэтага матэматыка — распрацоўшчыка алгебраічнай тэорыі груп. — вельмі добра вядома ў вучоных колах свету. З ім наладжаны цесныя кантакты і матэматыкамі нашага ўніверсітэта дзякуючы былому рэктару ГДУ прафесару Л.А.Шамяткову, які вельмі плённа працуе ў галіне алгебры. Леаніду Аляксандравічу давялося ўдзельнічаць у навуковым семінары ў г.Кілі, выступаць па ім са сваім дакладам. Там і адбылося знаёмства з В.Гашуцам. Агульнасць навуковых інтарэсаў вучоных-матэматыкаў дзвюх краін паклала пачатак дзелавому супрацоўніц-

тву. Таму не выпадкова першы выпуск навуковага часопіса "Известия Гомельского государственного университета им Ф.Скорины. Вопросы алгебры", які быў выдадзены ў мінулым годзе, прысвячаўся 80-гадоваму юбілею прафесара В.Гашуца. На адным з Саветаў універсітэта нямецкаму калегу было прысвоена званне Ганаровага доктара ГДУ за значны ўклад у развіццё алгебры. Адбылася ў нашым універсітэце і навуковая канферэнцыя "Гашуцава тэорыя класаў груп і іншых алгебраічных сістэм".

У знак удзячнасці за такую высокую ацэнку яго працы нямецкі вучоны падараваў ГДУ сваю навуковую бібліятэку, асобныя экзemplары якой ацэньваюцца значнымі грашовымі сумамі.

(Наш кар.)

Студэнтка-першакурсніца матэматычнага факультэта Ганна Адрыбец, якую вы бачыце на здымку, прымала ўдзел у конкурсе "Міс-Гомель 2001 г." і атрымала ганаровае званне "Міс сімпатый, глядачоў".

Фота Алега Белавусава.

С точки зрения геофизики ПРОДАЖА ЗЕМЛИ — ПРОДАЖА СОЛНЦА!

Земля не может быть объектом купли-продажи, так как человек, обрабатывающий ее, ничего не создает, а лишь направляет развитие природы в нужную ему сторону. Солнечная энергия, падающая на землю, будет преобразовываться и накапливаться без участия человека.

Природе все равно, что будет расти на земле: лес, трава или посеянная пшеница. В любом случае солнечная энергия будет преобразована и использована растениями. Человек только задает удобную для себя форму, в которую эта энергия превращается с целью дальнейшего потребления.

Без солнца не будет жизни, так как не будет источника энергии. Продажа земли — это продажа солнечной энергии: причем не конкретно отмеренного, взвешенного, упакованного количества, а безмерной бесконечной величины, так как сделка заключается на бесконечное время! За год на 1 кв. м земли падает определенное количество солнечной энергии в зависимости от широты. Умножая эту величину на площадь участка, мы найдем, сколько энергии будет получено за год, а если потом умножить на количество лет, то узнаем сколько всего будет получено энергии за определенное время. Но сделка по продаже не ограничивается временными рамками, она заключается бессрочно, т.е. на бесконечность. С точки зрения математики приравнять бесконечность — константе (любой сумме денег-бумажек) — это ошибка или абсурд. Но на самом деле, это обман, заранее спланированный, подготовленный.

Поэтому только аренда у государства на конечное время, с указанием, подо что именно, с ежегодной выплатой от дохода является целесообразной.

Земля — это самая надежная собственность! Все остальное — дома, заводы, транспорт и др. — может быть разрушено стихией, пожаром или руками человека. Земля же способна сама восстанавливать плодородие, без какого-либо участия человека. Земля — вечна.

Недра Земли, кто их создал? На каком основании они могут кому-то принадлежать? Что может корова передать по наследству теленку? Луг, на котором пасется, водопой, небо? Только гены и знания. Медведица — берлогу, но не более... Законы, позволяющие наследникам вести паразитический образ жизни, — анти-природны.

Солнце — единственный неисчерпаемый источник энергии, а земля — ее преобразователь и аккумулятор! Банкиры-капиталисты требуют ее купли-продажи пока у них в руках есть деньги-бумажки и они пользуются доверием у остальных. Они хотят закрепить обман на веки вечные! Если не хочешь, чтобы ты и твои дети стали рабами, не отдавай их и свою судьбу в чужие руки! Владеющий землей определяет, кто или что и сколько будет жить на ней — ведь он "хозяин"! Продажа земли — это продажа места под солнцем! Всем не хватит...

Д.МАРТЫНЕНКО,
выпускник геолого-географического факультета ГГУ.

минуете и сучаснасць ("Старадаўні помнік" У.Шапавалава, "Горад" С.Цеслюка), прыгажосць свету і чалавека ("Блакитны эцюд" Д.Баравікова, "Абуджэнне" І.Выпавай, "Нараджэнне прыгажосці" Г.Губанавай) і г.д. Арыгінальна перасэнсаваны некаторыя вядомыя мастацкія вобразы ў работах Ю.Давыдавай ("Папялушка-2000") і А.Шапавалава ("Краіна чудаў").

У цэлым трэба адзначыць, што выстава "Палітра душы" сапраўды выявіла прыгажосць і адкрытасць юных душ, разуменне характара свету маладымі мастакамі, якім (разам з іх выкладчыкамі) хочацца пажадаць далейшага плёну ў іх творчай дзейнасці.

В.КРУПНОВА.

ХАРАКТЕРСТВО І ШЧЫРАСЦЬ ДУШЫ

"Палітра душы" — пад такой вобразнай назвай праходзіць апошняя (перад невялікім летнім перапынкам) экспазіцыя выставачнай залы ГДУ.

На выставе прадстаўлены творчыя работы навучэнцаў самых розных узростаў груп (ад малюнкаў і аплікацый, выкананых зусім маленькімі, да дыпломных работ старша-класнікаў), а таксама выкладчыкаў гомельскай школы №53 з мастацка-музычным ухілам. Такі напрамак вучэбнай дзейнасці кіраўніцтва школы абрала ў 1987 годзе і, што відавочна, не памылілася. Пра гэта сведчаць палотны юных мастакоў, несумненны талент якіх быў рас-

пазнаны і развіты педагогамі. Творчыя работы вучняў і іх выкладчыкаў уражваюць не столькі разнастайнасцю тэхнік (малюнкi гуашшу і акварэллю, жывапісныя работы маслам, ікананіс, творы прыкладнога мастацтва з кары дрэваў і ласкутоў тканіны і інш.), дастатковай сталасцю манеры іх выканання, колькі шматстайнасцю тэмаў, асаблівасцямі аўтарскага светаўспрыняцця і мастацкай перадачы вобразаў і з'яваў акаляючага свету. Маладых творцаў хвалююць адвечныя тэмы і праблемы: мастак і мастацтва ("Алегорыя творчасці" В.Загорцавай), гістарычная сувязь пакаленняў ("Погляд праз стагоддзі" М.Татарынава),

гэтым захворваннем у Светлагорскім раёне — 1570 чалавек, у Жлобінскім раёне — 386, у г.п.Акцябрскі — 60, у Рэчыцкім, Мазырскім і Калінкавіцкім раёнах — адпаведна 59, 53, 51 выпадкаў захворвання на ВІЧ-інфекцыю.

Прыведзеныя дадзеныя аб чуме веку прымушаюць задумацца і рабіць пэўныя вывады.

А.САБАЛЕЎСКІ,
галоўны ўрач санаторыя-прафілакторыя ГДУ.

Варта задумання

Штогод у свеце каля 16 тысяч чалавек заражаецца ВІЧ-інфекцыяй. Гэта невылечная інфекцыйная хвароба, пры якой паражаецца і павольна разбураецца імунная (абаронная) сістэма чалавека, з непазбежным смяротным зыходам. Каля паловы новых выпадкаў ВІЧ-інфекцыі прыходзіцца на маладых людзей ва ўзросце ад 15 да 24 гадоў.

Інтэнсіўнае распаўсюджанне ВІЧ-інфекцыі ў краінах СНД пачалося з 1996 г., што звяза-

ТРЫВОЖНАЯ СТАТЫСТЫКА (па матэрыялах перыядычнага друку)

на з пападаннем віруса ў асяроддзе ін'екцыйных нарканаў. Пры гэтым павялічваецца і колькасць людзей, якія захварэлі ў выніку сексуальных кантактаў.

У Беларусі па стану на 1 красавіка 2001 г. выяўлены 3452 выпадкі ВІЧ-інфекцыі, з іх 72,3% — сярод мужчын і 27,7% — сярод жанчын. У Гомельскай вобласці зарэгістраваны 2446 выпадкаў, у тым ліку сёлета — 93. Найбольш пагражальнае становішча з

гэтым захворваннем у Светлагорскім раёне — 1570 чалавек, у Жлобінскім раёне — 386, у г.п.Акцябрскі — 60, у Рэчыцкім, Мазырскім і Калінкавіцкім раёнах — адпаведна 59, 53, 51 выпадкаў захворвання на ВІЧ-інфекцыю.

Прыведзеныя дадзеныя аб чуме веку прымушаюць задумацца і рабіць пэўныя вывады.

А.САБАЛЕЎСКІ,
галоўны ўрач санаторыя-прафілакторыя ГДУ.

ЗАСНАВАЛЬНІК — Гомельскі дзяржаўны ўніверсітэт імя Ф.Скорины.

Наш адрас: 246699, г. Гомель, вул. Песіна, 80, пакой 2-14. Тэл. 56-30-71. Зарэгістравана ў Дзяржкамдруку 26 чэрвеня 1996г. Рэгістрацыйны № 263

Спонсар газеты — прафком студэнтаў.

Газета набрана і сверстана на настольна-издательском комплексе ИВЦ ГГУ, отпечатана на Республиканском полиграфическом унитарном предприятии "Полеспечать", г.Гомель, ул. Советская, 1. Якасць друку адпавядае якасці арыгіналаў заказчыка.

ЮМОР

На экзамене профессор спрашивает студента: — Скажите, почему я вас не видел ни на одной лекции? — Да я все время за колонной сидел. — Никогда бы не подумал, что за одной колонной могут сидеть столько человек!

Тишина. Экзамен. Принимают его два преподавателя — первый одноглазый, а второй — одноногий. Понадобилось второму преподавателю выйти. Первый ему и говорит: "Ты давай быстро: одна нога здесь — другая там!" Не долго думая, второй отвечает: "А ты смотри в оба — чтоб никто не списал!"

Идет экзамен по экономике. Симпатичная девушка рассказывает про Адама Смита, не назвав ни разу его по имени. Внимательно выслушав ее, преподаватель спрашивает: "Как же звали Смита?" В ответ смущенное молчание. "Ну не волнуйся. Вспомни, как звали первого мужчину", — подсказывает преподаватель.

"Валера!!!" — тихо отвечает девушка, покраснев.

Ректор университета просмотрил смету, которую ему принес декан физического факультета, и, вздохнув, сказал: — Почему это физики всегда требуют такое дорогое оборудование? Вот, например, математики просят лишь деньги на бумагу, карандаши и ластик. — И, подумав, добавил: — А философы, те еще лучше: им даже ластик не нужен.

Жена крупного бизнесмена говорит супругу: — Гиви, вчера я наконец-то выбросила на помойку твой рваный костюм. — Ты с ума сошла! В чем же я буду ходить в налоговую инспекцию?

Бомжа будит милиционер. Бомж просыпается и отвечает: — Я не бомж, я — "новый русский". — А что же ты тогда тут делаешь в таком виде? — спрашивает милиционер. — Заплатил налоги и сплю спокойно.

СПОРТ Спорт Спорт Спорт Спорт Спорт

ПОСПЕХИ НА ВОДНЫХ ДАРОЖКАХ

У г.Гомелі прайшлі рэспубліканскія студэнцкія гонкі па веславанню на байдарках і каноэ. Каманда нашага ўніверсітэта, у якую ўваходзілі студэнты факультэта фізічнай культуры, ва ўпартаў барацьбе з сумай 616 ачкоў заняла II месца ў сваёй групе, уступіўшы толькі Акадэміі фізічнага выхавання і спорту. На вышэйшую прыступку п'едэстала гонару тройчы ўздымалася майстар спорту міжнароднага класа, удзельніца апошніх Алімпійскіх гульняў Наталля Бандарэнка, якая перамагла на дыстанцыях 500 і 1000 м, а таксама ў пары з Наталляй Герасіменка на пяцісотметраўцы ў байдарка-двойцы. Дзімтрый Нікалаенка, Сяргей Вяраксіч, Іван Караленка, Андрэй Каваленка, Андрэй Шантаровіч, Анатоль Лашук, Сяргей Каваленка ў розных відах праграмы заваявалі сярэбраныя і бронзавыя ўзнагароды. У выніку наша каманда прынесла ў скарбонку ўніверсітэта 4 залатыя, 5 сярэбраных і 8 бронзавых медалёў.

Каманду рыхтавалі старшы

М.КАНЯХІН,
загадчык кафедры лёгкай атлетыкі і лыжнага спорту.

ДЛЯ ЎДЗЕЛУ Ў ЧЭМПІЯНАЦЕ СВЕТУ

За час вучобы на факультэце фізічнай культуры высокімі спартыўнымі дасягненнямі вызначаецца Людміла Старавойтава. Яна ўключана ў склад зборнай каманды Рэспублікі Беларусь для ўдзелу ў чэмпіянаце свету 2001 года па лёгкай атлетыцы.

Рэктарат, грамадскія арганізацыі ўніверсітэта, калектыў планавана-фінансавага аддзела выказваюць глыбокае спачуванне начальніку названага аддзела **ПАШУК Святлане Яўгенаўне** з выпадку напатакаўшага яе гора — заўчаснай смерці **СЯСТРЫ** Вольгі.

Рэдактар **Уладзімір БАЛОГА**

Аб'ём 1 друк. арк. Тыраж 1.000 экз. Заказ 348. Падысана да друку 18.06.2001 г.